

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatele: **K. S.**, zast. JUDr. Tomášem Nielsenem, advokátem, se sídlem Dlouhá 618/14, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 2. 3. 2021, č. j. MZDR 40555/2020-4/MIN/KAN, ve znění mimořádných opatření ze dne 22. 5. 2021, č. j. MZDR 21735/2021-1/MIN/KAN, ze dne 14. 6. 2021, č. j. MZDR 40555/2020-7/MIN/KAN, a ze dne 2. 7. 2021, č. j. MZDR 1595/2021-6/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovateli **s e v r a c í** soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy ve výši **5.000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Nielsena, advokáta, se sídlem Dlouhá 618/14, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 7. 10. 2021 navrhovatel žádal zrušení v záhlaví uvedeného mimořádného opatření odpůrce. Uvedl, že návrh podává u Nejvyššího správního soudu společně se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze, jíž se domáhá ochrany před nezákonným zásahem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, spočívajícím ve sdělení ze dne 4. 10. 2021, že navrhovatel přišel do kontaktu s osobou nakaženou nemocí covid-19, a proto se na něj vztahuje čtrnáctidenní karanténa a je povinen podrobit se PCR testu. Uvedené sdělení přitom bylo vydáno na základě předmětného mimořádného opatření odpůrce, proto je návrh podán ve lhůtě pro podání zásahové žaloby, s níž je podáván společně ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Z uvedeného důvodu je navrhovatel oprávněn k podání návrhu na zrušení mimořádného opatření.

[2] Navrhovatel má za to, že mimořádné opatření nemá oporu v § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen zákon o ochraně veřejného zdraví), resp. v jeho § 80 odst. 1 písm. g), na

kteřé se odkazuje. K nařícení karanténních opatřéní jsou věcně příslušné krajské hygienické stanice a odpůřce vydáním mimořádného opatřéní nezákonně zasahuje do jejich rozhodovací pravomoci.

[3] Nezákonnost čl. I napadeného mimořádného opatřéní týkajícího se nařizování izolace navrhovatel dovozuje z toho, že pozitivní výsledek PCR testu na vir SARS-CoV-2 neprokazuje onemocnění covid-19. Z toho vyplývá, že pozitivní test nemůže být ani důvodem k nařícení izolace či karantény. Ze stejného důvodu, tj. nemožnosti prokázat onemocnění covid-19 PCR testem, je nezákonný též čl. II a III. mimořádného opatřéní, který stanoví dobu izolace od provedení testu, resp. ukládá povinnost nařícení karantény osobám v úzkém kontaktu s pozitivně testovanými osobami. Stejně tak nelze dovozovat onemocnění na uvedenou chorobu z klinických příznaků, které jsou shodné jako u jiných respiračních onemocnění.

[4] Za iracionální a v rozporu s účelem mimořádného opatřéní označil navrhovatel čl. IV mimořádného opatřéní, který označuje výjimky z povinnosti nařícit izolaci. Čl. V. pak zavádí nezákonnou diskriminaci osob, které nepodstoupily očkování proti onemocnění covid-19. Navrhovatel považuje za notorietu, že očkování nemůže zabránit nákaze a dalšímu přenosu nákazy očkovanou osobou.

[5] Navrhovatel uznává, že mimořádné opatřéní může vést k eliminaci rozšíření onemocnění covid-19, avšak za cenu omezení práv velkého počtu osob, na které by se izolace ani karanténa vztahovat neměly. Takové omezení práv proto považuje za neproporcionální a nezákonné.

[6] Podmínkou pro vydání mimořádného opatřéní dle § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví je existence epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Tento předpoklad dle navrhovatele není splněn, resp. z odůvodnění mimořádného opatřéní nelze zjistit, z čeho odpůřce jeho splnění dovozuje. Odpůřce mylně vychází z počtu „cases“, což je však odlišný pojem od případů onemocnění dle mezinárodní terminologie, který znamená případ s klinickými příznaky. Vysoký počet pozitivně testovaných osob se nepromítá do počtu hospitalizací. Počty pozitivně testovaných jsou pro posouzení předpokladu epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku irelevantní. Nové případy jsou zejména ve věkové skupině 16 až 29 let, v níž je výskyt vážnějšího průběhu onemocnění spíše výjimečný. Pokud odpůřce uvádí, že 20% lidí ve věku nad 80 let nebylo očkováno proti onemocnění covid-19, z čehož dovozuje nebezpečí pro zdravotnický systém, není zřejmé, kolik z těchto osob si vytvořilo přirozenou imunitu. Skutečnou příčinou vysoké zátěže nemocnic a úmrtí mnoha pacientů nebylo onemocnění covid-19, nýbrž nedostatečná zdravotní péče, nevyhovující stav nemocnic; skutečné zatížení zdravotního systému v době po roce 2020 bylo nižší než v předchozích obdobích sezónních respiračních onemocnění. Odpůřce dále uvádí, že nebezpečí zhoršení epidemie souvisí s výskytem varianty delta, přesto však v poslední době (před podáním návrhu) nedošlo k nárůstu počtu hospitalizací. Navrhovatel zpochybnil i modelové scénáře ECDC používané odpůřcem, které jsou manipulovatelné tak, aby předpovídaly výrazný nárůst počtu případů, a které navrhovatel srovnává s modely předpovídání počasí. Stejně tak navrhovatel považuje za irelevantní podklady, které odpůřce získává od WHO, ECDC nebo CDC. Při zohlednění proočkovanosti populace by

pokračování

v případě další vlny epidemie nemělo zatížení zdravotnického systému přesáhnout 43% loňského stavu. Mimořádná opatření jsou vydávána na politickou objednávku a jejich hlavním účelem je vyvolávání strachu v obyvatelstvu. Odpůrce neneviduje počty skutečně nemocných osob, tudíž nemůže tvrdit, že epidemie onemocnění covid-19 existuje. Ze stejného důvodu nemůže ani vyhodnotit, zda se epidemie zhoršuje.

[7] Podáním ze dne 28. 10. 2021 navrhovatel změnil svůj návrh v návaznosti na zrušení mimořádného opatření odpůrcem tak, že navrhuje vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření.

[8] Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že navrhovatel není oprávněn k podání návrhu na zrušení mimořádného opatření, a to proto, že není adresátem povinností z něj vyplývajících, neboť ty jsou adresovány pouze krajským hygienickým stanicím a vybraným provozovatelům zdravotních služeb. Dále má odpůrce za to, že navrhovatel podal svůj návrh opožděně. Návrh na zrušení mimořádného opatření lze podle § 13 odst. 2 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále též pandemický zákon), podat do jednoho měsíce od jeho účinnosti. Tato lhůta v den podání návrhu již dávno uplynula, a to i ve vztahu k poslednímu mimořádnému opatření, kterým bylo původní mimořádné opatření ze dne 2. 3. 2021, č. j. MZDR 40555/2020-4/MIN/KAN, změněno, tj. mimořádnému opatření ze dne 2. 7. 2021, č. j. MZDR 1595/2021-6/MIN/KAN, které nabylo účinnosti 9. 7. 2021. Návrh však byl podán až dne 7. 10. 2021.

[9] Návrh je dle odpůrce nedůvodný. Připomněl východiska judikatury NSS k přezkumu opatření obecné povahy, z nichž vyplývá, že ke zrušení z důvodu neproporcionality zásahu do práv může soud přistoupit pouze u extrémních případů věcně nesprávných opatření, nikoli na základě prosté úvahy soudu, že případně jiné opatření by bylo lepší než to, k němuž přistoupil odpůrce. Odpůrce poukázal na svou odbornou kapacitu v oboru veřejného zdraví. Situace zcela nové a bezprecedentní epidemie mimořádně nebezpečného koronaviru SARS-CoV-2 a vědecké poznatky o ní se dynamicky vyvíjí a informace a podklady, které jsou běžně používány pro správní úvahu, nejsou za stávající situace zcela k dispozici. Z toho vychází i § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví a § 2 odst. 6 pandemického zákona, které stanoví, že mimořádné opatření se vydává bez řízení vydání opatření obecné povahy. Odpůrce při vydávání mimořádných opatření postupuje na základě dostupných (i když omezených) informací, které jsou o viru známy v době vydání opatření (*best practice*), při vědomí toho, že tyto znalosti nejsou dostatečné a přesné, a toho, že nelze vyčkávat, až bude zcela s jistotou prokázáno a jednoznačně doloženo, zda přijaté opatření je optimální. Odpůrce při svém postupu primárně ochraňuje život a zdraví občanů jakožto nejdůležitější základní hodnoty a přitom usiluje o co nejmenší omezení chodu společnosti. Řídí se principem předběžné opatrnosti, tedy nespolehá na to, že nastane optimističtější varianta vývoje.

[10] Odpůrce aplikuje princip proporcionality tak, že vyhodnocuje vývoj epidemie na území ČR a na základě dostupných informací odhaduje možný další vývoj. Pokud takto dojde k závěru, že vývoj je nepříznivý a riziko šíření nemoci vysoké, přistupuje k výběru opatření, která mohou šíření nákazy zpomalit. Přitom vybírá ta opatření, která působí

vzhledem k tomuto cíli efektivně a zároveň co nejmenším způsobem negativně dopadají na obyvatelstvo a práva osob.

[11] Pokud navrhovatel namítá, že odpůrce zasahuje napadeným mimořádným opatřením do rozhodovací pravomoci krajských hygienických stanic, odpůrce k tomu uvádí, že stanovení jednotného postupu těchto správních orgánů bylo potřebné, vzhledem k tomu, že epidemie se šíří ve všech oblastech státu. Odpůrce nezasahoval do řešení jednotlivých případů hygienickými stanicemi, nýbrž pouze stanovil, jak v obecně vymezených případech postupovat. Pokud navrhovatel poukazuje na to, že ne všechny osoby pozitivně testované na SARS-CoV-2 skutečně onemocní, je třeba vzít v úvahu značné riziko přenosu nákazy bezpříznakovými osobami. Ve vztahu k namítané diskriminační povaze článku IV. mimořádného opatření odpůrce upozornil na to, že v nařízení vymezil okruh osob, u nichž se izolace či karanténa nařizovat nemusí, protože chorobu již prodělaly anebo byly řádně očkované. Pokud navrhovatel zpochybňuje samotnou existenci epidemie, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že tato je obecně známou skutečností.

[12] Navrhovatel v replice poukázal na to, že ačkoli mimořádné opatření je formálně adresováno hygienickým stanicím, ve skutečnosti však školy uplatňují karanténní opatření vůči žákům, včetně navrhovatele, a brání jim ve vstupu do budovy. Mimořádné opatření tedy nepochybně do práv navrhovatele zasahuje. Návrh zároveň není opožděný, neboť byl podán neprodleně poté, co do práv navrhovatele bylo fakticky zasaženo. Nelze zaměňovat celostátní výskyt epidemie a celostátní ohnisko nákazy. Nanejvýš se na celém území vyskytují lokální ohniska nákazy. K tvrzení odpůrce, že mimořádné opatření nezasahuje do rozhodovací pravomoci hygienických stanic, uvedl navrhovatel, že fakticky krajské hygienické stanice nemají žádný prostor pro úvahu o aplikaci karantény či izolace a pouze přebírají do svých sdělení a rozhodnutí text mimořádného opatření. Odpůrce připustil, že pozitivní PCR test mohou mít i zdraví lidé a zopakoval jakýsi veřejný úzus, že zdravý člověk virus šíří. Dle navrhovatele však tento závěr nikdo nedokázal vyjma několika pochybných studií z roku 2020. Je pravděpodobnější, že pozitivně testovaný zdravý člověk vylučuje tak malé množství viru, že je to z epidemiologického hlediska bezvýznamné, a pravděpodobnost, že někoho nakazí, je prakticky nulová. Z veřejných statistik vyplývá, že skladba pacientů, kteří trpí těžším průběhem, je stále stejná. Je logický nesmysl, pokud odpůrce upřednostňuje protilátky získané očkováním před skutečnou hladinou protilátek. Očkování nechrání před reinfekcí, jak je vidět v Izraeli či Singapuru. Odkaz odpůrce na judikaturu NSS, dle níž je existence epidemie notorietou, navozuje dojem, že o existenci epidemie rozhoduje soud.

[13] Předtím, než se Nejvyšší správní soud mohl zabývat posouzením důvodnosti návrhu, zkoumal, zda jsou dány podmínky řízení.

[14] Návrh byl podán společně se žalobou proti úkonu správního orgánu, kterým bylo mimořádné opatření aplikováno vůči navrhovateli, ve lhůtě pro podání žaloby proti tomuto aplikujícímu rozhodnutí dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. a rozsudku rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, č. 3470/2016 Sb. NSS. V bodech 20 a 21 tohoto rozsudku rozšířený senát uvedl: „(...) *Druhým typem návrhu je pak*

pokračování

návrh na „incidenční“ kontrolu zákonitosti opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., podle nějž pokud je [navrhovatel] podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření [zákon nesprávně uvádí 'opatřením', pozn. rozšířeného senátu] obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem. Soudní řád správní zároveň upravuje pro každý z obou uvedených typů návrhu na zrušení opatření obecné povahy samostatnou lhůtu pro jejich podání. Pro návrh 'abstraktní' se použije bezesporu tříletá lhůta od účinnosti opatření obecné povahy stanovená v § 101b odst. 1 s. ř. s. Pro návrh 'incidenční' pak platí dle § 101a odst. 1 věty druhé na konci s. ř. s. pravidlo, že návrh na zrušení opatření obecné povahy je možno podat jen společně se žalobou proti individuálnímu správnímu aktu, ve kterém bylo opatření obecné povahy použito, tzn. takovýto návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části platí lhůta pro podání žaloby směřující proti aplikujícímu individuálnímu správnímu aktu.“

[15] Rozšířený senát zjevně vycházel primárně z toho, že „incidenční“ návrh na zrušení opatření obecné povahy je možné podat „společně“ se žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno vůči navrhovateli. Z formulace § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. (navrhovatel musí být oprávněn „ve věci“, ve které bylo opatření obecné povahy použito, podat ve správním soudnictví žalobu) však nevyplývá, že by se muselo jednat pouze o aplikující rozhodnutí. Naopak, podle okolností daného případu se může jednat též o jiný úkon správního orgánu, který aplikací opatření obecné povahy přímo zasahuje do práv navrhovatele a který je možné napadnout žalobou ve správním soudnictví, tj. např. i žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2021, č. j. 3 As 91/2019–32, bod 20).

[16] Zároveň je zřejmé, že rozšířeným senátem připuštěný incidenční návrh na zrušení aplikovaného opatření obecné povahy, který lze podat ve zvláštní lhůtě, má akcesorickou povahu, tzn. že jeho projednatelnost je závislá na tom, zda žaloba ve správním soudnictví proti úkonu správního orgánu aplikujícímu opatření obecné povahy byla podána a zda pro rozhodnutí o ní je potřebné rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Tuto akcesorickou povahu incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy zmínil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 5. 2021, č. j. 5 As 430/2019–32, v němž vysvětlil, že řízení o „abstraktním“ návrhu a o „incidenčním“ návrhu na zrušení opatření obecné povahy jsou zcela samostatná a navzájem na sobě nezávislá. Zároveň z uvedeného rozsudku vyplývá, že žaloba proti aplikujícímu úkonu má sloužit jako „podvozek“ pro (incidenční) návrh na zrušení opatření obecné povahy, tj. má být mezi nimi jasná obsahová provázanost. Ta by nebyla dána, pokud by např. navrhovatel incidenčního přezkumu ve společně podané žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu vůbec neuplatnil žalobní bod týkající se v návrhu tvrzené nezákonnosti aplikovaného opatření obecné povahy. Akcesoričnost incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy by nepochybně nebyla dána ani tehdy, pokud by řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu bylo skončeno procesním způsobem (např. zastavením řízení pro nezaplacení soudního poplatku, odmítnutím apod.).

[17] Nejvyšší správní soud ovšem má za to, že akcesoričnost incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy není dána ani za specifické situace, kdy je zjevné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vůbec nemůže jakkoli ovlivnit výsledek řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu, resp. ani právní názor soudu případně vyslovený ve vyhovujícím rozsudku. Tak tomu může být i tehdy, pokud správní soud žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu vyhověl ze zcela jiných důvodů, než je tvrzená nezákonnost opatření obecné povahy, přičemž je nepochybné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dané situace již nemůže jakkoli ovlivnit právní postavení navrhovatele. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem vysloveným v komentáři k soudnímu řádu správnímu (Černín, K. in: Kühn, Z, Kocourek, T.: a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 868 – 870). Tam se uvádí: *„Za jakých okolností se má soud vůbec věcně zabývat návrhem na incidenční přezkum? S ohledem na akcesorickou povahu návrhu na incidenční přezkum tak podle mého názoru nemusí činit v případě, že výsledek řízení o žalobě vůbec není závislý na posouzení zákonnosti opatření obecné povahy. (...) Soud by měl podle mého názoru návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy odmítnout také tehdy, pokud v řízení o žalobě proti rozhodnutí dospěje k názoru, že rozhodnutí musí zrušit pro nezákonnost, která však s opatřením obecné povahy nijak nesouvisí. Jestliže bylo např. územní rozhodnutí o umístění stavby vydáno v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu nebo v rozporu s obecnými požadavky na využití území, pak by bylo nadbytečné zabývat se v této fázi řízení tím, zda navíc nebylo vydáno též na základě nezákonného regulativu obsaženého v (incidenčně) napadeném územním plánu. V novém řízení totiž bude muset správní orgán posoudit, zda vůbec bude možné stavbu do území umístit s ohledem na obsah závazného stanoviska, resp. na úpravu v prováděcí vyhlášce, a pokud to možné nebude, k aplikaci napadeného opatření obecné povahy už v daném případě znovu nedojde. Jestliže opatření obecné povahy naopak použito bude, žalobce tomu pochopitelně bude moci čelit novým incidenčním návrhem na jeho přezkum (srov. obdobně rozsudek NSS 7 As 2/2007-119), neboť pak již budou podmínky řízení splněny. Poněkud složitá z hlediska ekonomie řízení může být situace, kdy důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí spočívá v jeho nepřezkoumatelnosti nebo ve vadách předcházejícího řízení. Tady bude vskutku záležet na konkrétní skutkové konstelaci. Jestliže nebude jasné, zda v novém řízení dojde k aplikaci opatření obecné povahy, pak není důvod, aby soud aktivisticky posuzoval jeho zákonnost. (...) Odvolat se na akcesoritu návrhu na zrušení opatření obecné povahy a odmítnout jej může soud vskutku jen tam, kde by reálně hrozilo, že ke zrušení opatření obecné povahy dojde bez vztahu k (primárně) napadenému správnímu rozhodnutí.“*

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito, je zvláštní podmínkou řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Pokud je zjevné, že tato podmínka řízení není splněna, je namístě takový návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] V projednávané věci jde nepochybně o návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy. To vyplývá již ze shora rekapitulovaného obsahu návrhu, ale i z toho, že ke dni 7. 10. 2021, kdy byl podán návrh na zrušení opatření obecné povahy

pokračování

navrhovatelem, již dávno uplynula jednoměsíční lhůta k podání návrhu na abstraktní přezkum opatření obecné povahy – napadeného mimořádného opatření – vyplývající z § 13 odst. 2 pandemického zákona. Ta skončila již dne 3. 4. 2021 (tj. uplynutím jednoho měsíce od účinnosti mimořádného opatření ze dne 2. 3. 2021, č. j. MZDR 40555/2020-4/MIN/KAN), resp. dne 9. 8. 2021 (tj. uplynutím jednoho měsíce od účinnosti mimořádného opatření ze dne 2. 7. 2021, č. j. MZDR 1595/2021-6/MIN/KAN, ve vztahu k dílčí změně mimořádného opatření 2. 3. 2021 provedené mimořádným opatřením z 2. 7. 2021).

[20] Napadené mimořádné opatření mělo být vůči navrhovateli aplikováno jednáním Krajské hygienické stanice Středočeského kraje spočívajícím ve vynucování karantény a absolvování PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 prostřednictvím nedatovaného pokynu doručeného zákonným zástupcům navrhovatele dne 4. 10. 2021. Nejvyšší správní soud dotazem u Krajského soudu v Praze a z interní databáze zjistil, že navrhovatel žalobu proti uvedenému nezákonnému zásahu vskutku podal. Krajský soud však nepovažoval za potřebné vyčkat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu na zrušení napadeného mimořádného opatření a o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 55 A 58/2021–68. Tím vyslovil nezákonnost uvedeného zásahu Krajské hygienické stanice Středočeského kraje. V odůvodnění krajský soud uvedl, že vychází z rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2021, č. j. 10 As 229/2021-31, č. 4246/2021 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že krajská hygienická stanice musí o protiepidemických opatřeních podle § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví rozhodnout dle § 67 odst. 1 správního řádu; karanténu tedy nelze uložit neformálním postupem. To však žalovaná nesplnila, jestliže opatření odpovídající karanténě uložila, resp. vynucovala, neformálním sdělením adresovaným mj. rodičům navrhovatele. Krajský soud dále uvedl, že vzhledem k tomuto závěru se již nezabýval argumentací navrhovatele týkající se nezákonné diskriminace navrhovatele z důvodu nepodstoupení očkování proti onemocnění covid-19. Uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze nabyl právní moci a v zákonné lhůtě proti němu žádný z účastníků řízení nepodal kasační stížnost.

[21] Napadené mimořádné opatření bylo zrušeno s účinností ode dne 25. 10. 2021 mimořádným opatřením odpůrce ze dne 19. 10. 2021, č. j. MZDR 40555/2020-8/MIN/KAN. Ke zrušení napadeného mimořádného opatření odpůrce tedy došlo ještě před rozhodnutím krajského soudu o žalobě navrhovatele na ochranu před nezákonným zásahem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje a i z tohoto důvodu, jakož i z povahy věci samotné je zcela vyloučeno, aby vůči navrhovateli bylo jakýmkoli správním orgánem napadené mimořádné opatření opět aplikováno.

[22] Za této situace je nepochybné, že akcesoričnost navrhovatelem podaného incidenčního návrhu na zrušení obecné povahy ve vztahu k jeho žalobě na ochranu před nezákonným zásahem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje není přinejmenším v době rozhodování Nejvyššího správního soudu dána a že tento nedostatek podmínek řízení nelze nijak odstranit. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut. Nejvyšší správní soud zároveň navrhovateli dle § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vrací soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy ve výši 5.000 Kč, vzhledem k tomu, že před jednáním ve věci (a meritorním rozhodnutím) byl návrh odmítnut. Soud však nevrací soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření, který navrhovatel rovněž uhradil, neboť o tomto návrhu bylo rozhodnuto usnesením ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 Ao 7/2021–171.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu